

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 211.

plaat 1 Don Byas Quartet: September song (Weill, Anderson)
4/5 - 2:51 - Savoy SJL 2213

Op 21 augustus 1946 deed Don Byas zijn laatste session voor Savoy in New York City. Met Sanford Gold-piano, Leonard Gaskin-bas, Max Roach-drums. Kurt Weill's "September song" was het vijfde van de acht stukken die toen opgenomen werden -en dat was de vierde achter-eenvolgende ballad- daarna ineens muziek die zelden of nooit door deze musici gespeeld werd: "St. Louis blues".

zelfde Don Byas Quartet: St.Louis blues (William Christopher Handy)
4/6 - 2:56 - idem

"St. Louis blues", de William Christopher Handy classic van 1914. Het laatste stuk was in 1937 een hit geweest voor Tommy Dorsey: ~~XXXXXXXXXX~~ "Marie".

zelfde Don Byas Quartet: Marie^{ie} (Irving Berlin)
4/laatste - 2:53 - idem

Irving Berlin's "Marie", achtste en laatste stuk bij de Savoy-session in New York City van het Don Byas Quartet op 21 augustus 1946. Don Byas-tenorsaxofoon, Sanford Gold-piano, Leonard Gaskin-bas, Max Roach-drums. Na de eerste wereldoorlog kwamen veel musici naar Europa, maar met uitzondering van Sidney Bechet waren het geen grote figuren. Pas na de toernees van Louis Armstrong, Duke Ellington en Cab Calloway vestigden zich belangrijke musici als Coleman Hawkins en Benny Carter hier, tot de uittocht in 1939 vanwege de tweede wereldoorlog. Na '45 veranderde de Europese scene drastisch omdat nu veel meer musici van het eerste garnituur ~~XXXX~~ permanent in ons werelddeel kwamen wonen. Tot de allereersten behoorde Carlos Wesley Byas, van Spaanse (de ~~XXXX~~ naam zegt dat al) en Zwarte plus Indiaanse afkomst. Midden september 1946, een maand voor zijn 34-ste verjaardag op 21 oktober, kwam hij met een orkest olv. Don Redman naar Europa -in die band o.a. trompettist Peanuts Holland, trombonist Tyree Glenn en pianist Billy Taylor- en Byas bleef. Sinds 1955 woonde hij met zijn vrouw Jopie Eksteen in Amsterdam, alleen in 1970 is hij nog een keer in de States geweest, Nick van den Boezem maakte voor de VARA-TV een film van de reis, Byas had groot succes op het Newport Jazz Festival. Hij overleed aan longkanker in Amsterdam op 24 augustus 1972.

Tenorsaxofonist Lester Young, Prez, had in december 1940 ontslag genomen bij de Count Basie Band, was uiteindelijk opgevolgd door Don Byas, maar de carrière van Young hebben we tot '45 gevolgd, tenminste in het kader van Basie's muziek, laatstelijk in deel 173 van deze NOS Jazzgeschiedenis. Want Prez was na drie jaar terug bij Basie, tot hij september '44 in militaire dienst moest.

Nu wat opnamen uit de jaren veertig die hooguit indirect wat met Basie te maken hebben. In 1941, 27 februari tot 18 maart, leidde hij een sextet in Kelly's Stables, New York, dat beschouwd kan worden als een van de eerste moderne jazzcompos kwa instrumentatie: twee blazers plus ritmesectie. Shad Collins-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Clyde Hart-piano, John Collins-electrische gitaar, Nick Fenton-bas, Doc West-drums. Dit sextet heeft helaas geen platen gemaakt, als Lester Young Sextet dan, wel fungeerde de groep als begeleiding van Una May Carlisle op 10 maart. Ik koos het vierde en laatste stuk omdat Prez zo fraai achter de zangeres blaast. "It's sad but true".

plaat 2 Una May Carlisle: It's sad but true (Stoner, Block, Green)
A/4 - 3:29 - RCA 741 117

Una May Carlisle en het Sextet van Lester Young: "It's sad but true" voor Bluebird in New York City, 10 maart 1941. In mei ging Prez naar Los Angeles waar hij met zijn broer Lee, de drummer, een orkestje formeerde voor een Billy Berg club. Augustus '42 gingen ze naar Café Society Downtown in New York, de maand daarvoor nam Lester Young op voor Philco met Nat King Cole-piano en Red Callender-bas.

plaat 3 Lester Young/Nat Cole Trio: Indiana (Hanley, McDonald)
A/voorlaatste - 4:48 - Spotlite SPJ 136

"Indiana" was het eerste stuk van deze session, het vierde en laatste "Body and soul".

zelfde Lester Young/Nat Cole Trio: Body and soul (Heyman, Sour, Green)
B/laatste - 5:02 - idem

The Lester Young/Nat Cole Trio: "Body and soul", voor Philco in Los Angeles, 15 juli 1942. Red Callender was de bassist. Meer Lester Young volgende keer, dit was NOS Jazzgeschiedenis 211, MdR.

0 0 0 0 0

22:09
NA 109004
opn 23.11.83